

— Е, е, ако това ти не харесва, направи ми по-голъма. Нека тежи сто килограма! — казалъ Силчо.

— Махни се отъ тукъ! — извикалъ сърдито ковачътъ. Върви по дяволитѣ!

— Защо се сърдишъ, майсторе? Азъ ти давамъ поръчка и искамъ да бжде готова до утрѣ. — Като казалъ това Силчо, така изгледалъ ковача, такива искри излѣзли отъ очитѣ му, шото бѣдниятъ майсторъ изтрѣпналъ и започналъ веднага да работи.

На другия день пристигналъ Силчо. Прѣдъ ковачницата се събрало цѣлото село да гледа това чудо: дѣте да носи сто килограмова тояга.

Силчо взелъ тоягата, завъртѣлъ я въ ржка и казалъ на майстора:

— Колко искашъ за тоягата?

— Нишо, нишо не искамъ. — Върви съ Бога и на добъръ пжтъ! — извикалъ ковачътъ.

— Нека бжде така, майсторе! — казалъ Силчо, грабналъ тоягата, завъртѣлъ я въ ржка, подсвирналъ и поелъ пжтя си.

Изведнѣжъ насрѣща му изкача дива свиня. Очитѣ ѝ свѣтѣли, зжбитѣ ѝ блѣшѣли.

Замахналъ Силчо съ тоягата и свинята се търколила съ разцѣпена глава. Взелъ я Силчо и заминалъ.

Върви, върви, — насрѣща му морето. Гледа, вълнитѣ морски се биятъ, а надъ тѣхъ красиви дѣвици играятъ и подхвърлятъ стъклени топки. Понавелъ се Силчо напрѣдъ, хваналъ една топка, скрилъ я въ джеба си и трѣгналъ пакъ напрѣдъ.

Вървѣлъ той, вървѣлъ и навлѣзалъ въ една обширна гора. Гледа, напрѣдѣ му малка кжщичка. Влѣзълъ въ нея. На огнището горѣлъ огънь, а човѣкъ вжтрѣ нѣмало. Турилъ Силчо свинята да се пече на огъня, и рекълъ да потърси соль! Извед-